

I ove srijede papa Lav XIV. nastavlja ciklus kateheza tijekom cijele Jubilarne godine: “Isus Krist naša nada”. Svoju meditaciju usredotočio je na temu **Oproštenje**.

“Do kraja ih je ljubio” (Iv 13,2).

Draga braćo i sestre,
danas ćemo se zaustaviti na jednoj od najsnažnijih i najsvjetlijih gesta Evanđelja: na trenutku kada Isus, tijekom Posljednje večere, pruža zalogaj onome koji ga kani izdati. To nije samo čin dijeljenja, to je mnogo više: posljednji pokušaj ljubavi da se ne preda.

Sveti Ivan, sa svojom dubokom duhovnom osjećajnošću, ovako nam pripovijeda taj trenutak: “Bijaše pred blagdan Pashe. Isus je znao da je došao njegov čas da prijeđe s ovoga svijeta Ocu, budući da je ljubio svoje, one u svijetu, do kraja ih je ljubio. I za večerom je davao već bio ubacio u srce Judi Šimuna Iškariotskoga da ga izda.” (Iv 13,1-2).

Ljubiti do kraja: evo ključa za razumijevanje Kristova Srca. To je ljubav koja se ne zaustavlja pred odbacivanjem, pred razočaranjem, pa ni pred nezahvalnošću.

Isus poznaje svoj čas, ali ne proživljava ga pasivno: On ga prihvaća. On je taj koji prepoznaje trenutak u kojem Njegova ljubav mora proći kroz najdublju ranu – onu izdaje. I umjesto da se povuče, da optužuje, da se brani, On nastavlja ljubiti: pere noge, umače kruh i pruža ga. “Onaj je kome ja dadnem umočen zalogaj” (Iv 13,26).

Ovim jednostavnim i poniznim činom Isus provodi i dovodi do kraja svoju ljubav. Ne zato što ne zna što se događa, nego upravo zato što jasno vidi. Shvatio je da se sloboda drugoga, čak i kada zaluta u zlo, još uvijek može dotaknuti svjetlom blage geste. Jer zna da istinsko oproštenje ne čeka pokajanje, nego se najprije daje, kao besplatan dar, prije nego što bude prihvaćeno.

Juda, nažalost, ne razumije. Nakon zalogaja – kaže Evanđelje – “uđe u nj Sotona” (r. 27). Taj nas odlomak pogađa: kao da se zlo, do tada skriveno, očituje tek nakon što ljubav pokaže svoje najrazoružanije lice. I upravo zato, braćo i sestre, taj je zalogaj naše spasenje: jer nam govori da Bog čini sve – baš sve – kako bi dopro do nas, čak i u času kada ga odbacujemo. Upravo se tu oproštenje otkriva u svoj svojoj snazi i pokazuje konkretno lice nade. Ono nije zaborav, nije slabost. To je sposobnost da se drugoga ostavi slobodnim, a da ga se ipak ljubi do kraja. Isusova ljubav ne niječe istinu boli, ali ne dopušta da zlo ima posljednju riječ. To je otajstvo koje Isus izvršava za nas, a u kojemu smo i mi, ponekad, pozvani sudjelovati. Koliko se odnosa prekida, koliko se priča zapliće, koliko neizgovorenih riječi ostaje visjeti. A ipak, Evanđelje nam pokazuje da uvijek postoji način da se nastavi ljubiti, čak i kada se čini da je sve nepovratno izgubljeno. Oprostiti ne znači nijekati zlo, nego spriječiti da ono rađa novo zlo. Ne znači reći da se ništa nije dogodilo, nego učiniti sve da ne bude ogorčenost ta koja će odlučivati o budućnosti.

Kad Juda iziđe iz dvorane, “bijaše noć” (r. 30). No, odmah nakon toga Isus reče: “Sada je proslavljen Sin Čovječji” (r. 31). Noć je još uvijek ondje, ali već je počela sjati svjetlost. I sjaji jer Krist ostaje vjeran do kraja, i tako Njegova ljubav biva jača od mržnje.

Draga braćo i sestre, i mi živimo bolne i teške noći. Noći duše, noći razočaranja, noći u kojima nas je netko ranio ili izdao. U tim je trenucima napast zatvoriti se, zaštititi se, uzvratiti udarac. Ali, Gospodin nam pokazuje nadu da uvijek postoji drugi put. Uči nas da se i onome tko nam okreće leđa može pružiti zalogaj. Da se može odgovoriti šutnjom povjerenja. I da se može ići naprijed dostojanstveno, ne odričući se ljubavi.

Molimo danas za milost da znamo oprostiti, i onda kada se ne osjećamo shvaćenima, i onda kada se osjećamo napuštenima. Jer upravo u tim časovima ljubav može doseći svoj vrhunac. Kako nas uči Isus, ljubiti znači ostaviti drugoga slobodnim — pa i da izda — a nikada ne prestati vjerovati da se i ta sloboda, ranjena i izgubljena, može istrgnuti iz zablude tame i vratiti u svjetlo dobra.

Kada svjetlo oprostjenja uspije prodrijeti kroz najdublje pukotine srca, shvaćamo da ono nikada nije beskorisno. Čak i ako ga drugi ne prihvaća, čak i ako se čini uzaludnim, oprostjenje oslobađa onoga koji ga daruje: rastapa ozlojeđenost, vraća mir, ponovno nas daje nama samima.

Isus, jednostavnim činom ponuđenoga kruha, pokazuje da svaka izdaja može postati prigoda za spasenje, ako se izabere kao prostor za veću ljubav. Ne popušta zlu, nego ga pobjeđuje dobrom, sprječavajući ga da ugasi ono što je u nama najistinskije: sposobnost da ljubimo.